

Bródy László

Ghetto Vecchio

*Az utas, aki siklik hófehér
vaporettón vagy sötét gondolán a
Canale Grandén tűnt idők nyomába,
a Ghetto Vecchioba is betér.
A velencei kalmár itt lakott,
ha ugyan élt... ki tudja? csak a jóég!
vagy rég-halott tanácsurak s a dózsék,
az inkvizítorok s a főpapok.
Egy réges-régi fertály. Vén terek,
szűk utcák, ósdi házak, téglakertek
s a ruhájukon sárga jelt viseltek,
kik itt laktak, a fehér négerek.
A zsinagóga még azóta áll,
a középkorból mered fel az égre,
a foltosoknak volt a menedéke,
ha kint az utcán strázsált a halál.
Középkor, újkor... Az emlékezet,
mint dűzletet, a képeket cseréli,
mít piros tussal rajzoltak a régi
memorkönyvek és új annalesek.
A San Marcón most Carpaccio lakik,
az Akadémián meg Tintoretto,
s a többiek... És itt a régi gettó
az örök szabadságról álmodik.
Spaletták és vakablakok alatt
madarakat pihentet kő-ciráda,
s a Nap, mint Áron, karjait kitárja,
áldásként hullnak le a sugarak.*

Új Élet, 1975. szeptember 1.